

BİR TERÖR ZANLISININ ABD MAHKEMESİNDEKİ SAVUNMASI

<http://www.incanews.com/manset/13512/bir-teror-zanlisinin-abd-mahkemesindeki-ifadesi>

Teröre yardım ettiği gerekçesi ile ABD'de 17,5 sene hapis cezasına çarptırılan Tarık Mehanna mahkemede ifadesinde ABD'nin politikaları hakkında değerlendirmelerde bulundu.

---

incanews / Haber Merkezi

1980 yılında Mısır'dan gelip ABD'ye yerleşen orta sınıf bir ailenin çocuğu olarak ABD'de doğan ve 29 yaşındaki eczacı Tarık Mehanna El Kaide'ye yardım ettiği gerekçesi ile yargılandığı ABD mahkemesince 17,5 sene hapis cezasına çarptırıldı. Mehanna 2009'da Boston'da tutuklanmıştı.

Mahkemede yaptığı konuşmanın ses kaydı kamuoyuna yansıyan Mehanna, ifadesinde tarihten bugüne kadar değerlendirmelerde bulunup ABD'nin ve diğer bazı devletlerin politikalarını eleştiriyor.

ABD güçlerince Irak ve Afganistan'da işlenen savaş suçlarının yanı sıra Lübnan, Filistin, Bosna ve Çeçenistan'da yaşanan katliamlara da değinen Mehanna, asıl kendilerine terör uyguladığını söylerken, uğranılan saldırganlık nedeniyle ortaya çıkan direniş hareketlerinin meşru müdafaa kapsamında olduğuna vurgu yapıyor.

"Bundan tam dört yıl önce yerel bir hastanede çalışırken mesaimi bitirmiştım. Arabama doğru yürürken iki federal polis bana yaklaştı. Bana bir seçim yapmak zorunda olduğumu söylediler: Yapmam gereken biri kolay diğeri zor olan iki seçim. Polislerin anlattıklarına göre "kolay" olan hükümet adına çalışmamdı. Böyle yaptığım takdirde hiç bir zaman mahkemeye veya hapse girmeyecektim. Zor olan ise işte şu anki içinde bulunduğum durum. O günden bu yana dört sene boyunca her gün 23 saat küçücük bir oda büyüklüğündeki tek kişilik hücrede tutuluyorum. Beni bu hücrede tutabilmek için, bana dava açabilmek için ve en sonunda bugün sizin karşınıza çıkabilmek için ve beni mahkum edebilmek için FBI ve savcılar çok çalıştılar ve hükümet milyonlarca dolar para harcadı.

Geçen zaman içerisinde birçok insan size neler söylemem hususunda bana tavsiyelerde bulundu. Bazıları cezamın hafifletilmesi için af dilememi söylediler. Bazıları ise her halükarda cezamın çok ağır olacağını söylediler. Ama ben size birkaç dakika boyunca kendimden bahsetmek istiyorum.

Kendileri adına çalışmayı reddettiğimde hükümet beni İslam ülkelerinde işgale karşı direnen mücahidleri destekleme "suçu" ile suçladı. Veya kendi deyimleriyle "teröristleri". Gerçi ben bir Müslüman ülkede doğmamıştım. Burada, Amerika'da doğdum ve büyüdüm. Bu ise birçok insanı

öfkelenendiriyor: Nasıl oluyor da Amerikalı olup da böyle bir düşünceye sahibim? Bir insanın çevresindeki şeyler o insanın görüşlerinin şekillenmesine katkıda bulunuyor. Ve ben de bundan farklı değilim. Şu an kimsem bu Amerika'nın politikaları yüzündendir.

Altı yaşında iken çizgi roman koleksiyonu yapmaya başlamıştım. Batman zihnimde bir fikir oluşmasına sebep olmuştu ve dünya düzeni hakkında benim için bir örnek teşkil ediyordu: Bir tarafta zalimler, diğer tarafta mazlumlar var ve bunun yanında mazlumlara yardım etmek için harekete geçenler. Bu bende o kadar etki bıraktı ki çocukluğumun kalan kısmında bu örneği yansıtan her kitaba ilgi gösteriyordum –Tom amcanın kulübesi, Malcom X'in hayat hikayesi ve diğerleri.

Lisede tarih dersi almaya başladığım zaman zihnimde kurguladığım bu örneğin ne kadar gerçek olduğunu anlamaya başladım. Amerika'da yaşayan yerli halkın Avrupalı yerleşimciler tarafından nasıl yok edildiğini öğrendim. Bu Avrupalı yerleşimcilerin soyundan gelenlerin Kral 3. George'un zorba yönetimi altında nasıl zulüm gördüğünü öğrendim. Daha sonra Amerikalıların silahlanıp İngiliz güçlerine karşı direnmelerini okudum. Ve bu direniş şimdi halen Amerikan Bağımsızlık Savaşı adı altında kutlanıyor. Yine bu ülkede köleliğe karşı yapılan mücadeleyi, işçi sendikalarının mücadelesini, fakirlerin mücadelesini öğrendim. Nazileri ve onların azınlıklara nasıl eziyet ettiğini ve muhalifleri nasıl tutukladığını öğrendim. Malcolm X ve Martin Luther King gibilerin insan hakları mücadelesini öğrendim. Ho Chi Minh'i ve Vietnamlıların işgalcilerden kurtulmak için onlarca sene boyunca gösterdiği direnişini öğrendim. Nelson Mandela ve Güney Afrika'da ırkçılığa karşı yapılan mücadeleyi öğrendim. Öğrendiğim herşey altı yaşında öğrenmeye başladığım şeyleri doğrular nitelikteydi. Yani tarih boyunca zalimler ve mazlumlar arasında sürekli bir mücadele olagelmıştır. Ve öğrendiğim her mücadelede sürekli mazlumdan yana olduğumu gördüm ve hangi dinden veya millettten olurlarsa olsunlar bu mazlumlara yardım etmek için harekete geçenlere hep saygı gösterdim.

Öğrendiğim bütün tarihi şahıslar arasında birisi diğerlerinden daha öne çıkmıştı. Malcolm X beni çok etkilemişti ama bundan daha çok onun geçirdiği değişime hayran kalmıştım. Bilmiyorum SpikeLee'nin "X" filmini izlediniz mi? Filmin başındaki Malcolm filmin sonundaki Malcolm'dan çok farklıydı. Başlangıçta okuma yazma bilmeyen, kötü yolda olan bir Malcolm, sonunda ise bir eş, bir baba, bir koruyucu ve belagat sahibi bir lider, Mekke'ye gidip Haccını tamamlamış disiplinli bir Müslüman, sonunda ise bir şehid. Malcolm'un hayatı bana İslam'ın miras kalan bir şey olmadığını, bir kültür veya bir etnik köken olmadığını öğretti. İslam bir yaşam tarzıydı, nereden gelirse gelsin, nasıl yetişirse yetişsin herkesin seçebildiği bir ruh haliydi. Henüz çocuk yaştaydım fakat bu beni İslam'ı daha çok ve daha derin araştırmaya sevketti. En büyük bilim adamlarının bile cevap veremediği bir soruya İslam cevap veriyordu: Nasıl oluyor da zengin ve şöhret sahibi bir kişi depresyona giriyor ve intihar ediyor? Dünya hayatının amacı nedir? Biz bu kainat içerisinde neden varız? Biz nasıl var olduk? Evet, bütün bu sorulara İslam cevap veriyordu. İslam'da hiyerarşi ve ruhbanlık olmadığı için bu tür sorulara cevap bulmak için

doğrudan doğruya Kur'an ayetlerini ve Muhammed Aleyhisselam'ın öğretilerini araştırabiliyordum. İslam'ı öğrendikçe daha çok değer veriyordum, tıpkı bir altın parçasına verilen değer gibi. Bütün bunları henüz çocuk iken yaşadım fakat son birkaç senede bana yapılan bütün baskılara rağmen bugün bile Müslümanlığından dolayı çok gurur duyan bir şahıs olarak sizin ve bu mahkeme salonunda bulunanların karşısında duruyorum.

Ve ben böylece dünyanın değişik bölgelerinde Müslümanlara karşı yapılan zulme ilgi göstermeye başladım. Nereye baktıysam sevdiğim insanları yok etmeye çalışan güçleri gördüm. Sovyetlerin Müslümanlara neler yaptığını öğrendim. Bosnalı Müslümanların Sırp'lar tarafından zulme uğramasını öğrendim. Rusların Çeçen Müslümanlara neler yaptığını öğrendim. İsrail'in Amerika'nın da desteğiyle Lübnan'a neler yaptığını ve Filistin'e halen yapmakta olduğu zulmü öğrendim. Ve yine bizzat Amerika'nın Müslümanlara neler yaptığını öğrendim. Körfez savaşını ve Irak'ta binlerce insanı öldüren ve kanser vakalarının fırlamasına sebep olan uranyum bombalarını öğrendim. Amerika'nın liderliğinde Irak'a uygulanan gıda ve ilaç ambargosunu ve bunun sonucunda yarım milyon çocuğun yok olmasını öğrendim. Zamanın dışişleri bakanı Madeline Albright bir röportajda Körfez savaşının bu kadar çocuğun ölmesine değdiğini söylemişti. 11 Eylül günü bir grup insanın bu kadar çocuğun ölmesine öfkelenip uçakları kaçırmalarını ve binalara uçmalarını izledim. Irak'ın işgali sırasında Amerikan füzelerine ait şarapnel parçalarının hastanelerde yatan çocukların alınlarından çıktığını gördüm (Tabi ki bunların hiç birisi CNN tarafından yayınlanmadı). Irak'ın Hadise şehrinde aralarında yaşlıların, kadınların ve bebeklerin de bulunduğu 24 Müslüman'ın yataklarında uyurken ABD askerleri tarafından nasıl kurşunlandığını öğrendim. Abir el Cenabi adlı 14 yaşında Iraklı bir kızın beş ABD askeri tarafından nasıl tecavüze uğradığını ve daha sonra kendisinin ve ailesinin nasıl öldürüldüğünü ve bedenlerinin yakıldığını öğrendim. Şunu ifade etmek istiyorum. Müslüman kadınlar mahrem olmayan erkeklerle saçlarını bile göstermezken bir genç kızın elbiselerinin çıkarıldığını ve bir değil, iki değil tam beş asker tarafından tecavüze uğramasını kafanızda canlandırmaya çalışın. Bugün bile Pakistan'da, Somali'de ve Yemen'de insansız hava araçlarının Müslümanları nasıl öldürdüğünü okuyorum. Geçen ay hepimiz on yedi Afgan Müslüman'ın bir ABD askeri tarafından nasıl öldürülüp bedenlerinin ateşe verildiğini duyduk. İslam'da öğrendiğim ilk şeylerden bir tanesi kardeşlik ve sadakat mefhumuydu. Yani bütün Müslüman kadınlar benim bacım, bütün Müslüman erkekler benim kardeşimdir ve biz hepimiz bir beden gibiyiz ve birbirimizi korumalıyız. Başka bir deyişle, kardeşlerime ve bacılarıma yapılan bütün bu zulümleri gördüğüm halde tarafsız kalamazdım. Mazlumlara olan sempatim devam etti ve mazlumları koruyanlara karşı sürekli saygı duydum.

Tıpkı İngilizlerin saldırılarına karşı kendilerini savunan Amerikalılar gibi Amerikalı askerlerin saldırılarına karşı Müslümanlar da kendilerini savunuyorlar. Hakkımda iddia edildiğinin aksine ben hiçbir zaman Amerikalıları öldürmek için bir girişimde bulunmadım. Hükümetin kendi şahitleri de beni haklı çıkardı. Serbest kaldığımda hükümet peşime sivil bir polis takarak beni "te-

rörizm planı” yapmaya teşvik etti, fakat ben bu plana ortak olmayı reddettim. Her nasılsa mahkeme heyeti bunu hiç bilmiyor.

Bu duruşma, Müslüman sivilleri öldüren Amerikalılar hakkında benim düşüncelerim etrafında olan bir duruşmadır. Benim düşüncem Müslümanların işgalcilere karşı ülkelerini savunmalarının temel bir hak olduğudur. Ben böyle inanıyorum ve her zaman böyle inanmaya devam edeceğim. Bu terörizm ve aşırılık değildir, vatan savunmasıdır. Akl-ı selim sahibi her insanın benim bu düşüncemle hemfikir olmaktan başka seçeneği yoktur. Eğer birisi sizin evinize girip malınızı çalıp ailenize bir zarar veriyorsa, mantıksal olarak bu istilacıyı defetmek için elinizden gelen herşeyi yapmak sizin hakkınızdır. Eğer bu ev Müslümanların ülkesiyse ve işgalciler ABD ordusu ise bu mantık nedense hemen değişiyor? Bu mantık “terörizm” adını alıyor, ülkelerini işgalcilere karşı savunan insanlar “terörist” oluyor. Geçen ay Afganistan’da 17 sivili katleden ABD askeri Robert Bales sanki mağdur kendisiymiş gibi medyanın odağı haline geldi. ABD askerinin katlettiği siviller için ise çok az bir sempati gösterildi. Ne yazık ki bu düşünce toplumdaki herkesi etkilemiş durumda. Avukatlarım bile defalarca anlatmamdan ve açıklamamdan sonra benim sahip olduğum bu mantıksal düşüncüyü en azından göstermelik de olsa ancak kabullenebildiler.

Tarih derslerinde bir şey daha öğrenmişim: Amerika kendi tarihinde azınlıklarına karşı en adaletsiz politikaları hep desteklemiştir. Geri dönüp şu soruyu sormamız lazım: Biz nasıl düşünüyorduk? Örnek olarak kölelik ve ikinci dünya savaşı sırasında ABD’de yaşayan Japonların sürülmesi. Her ikisi de Amerikalılar tarafından kabul görüyordu ve yüksek mahkeme tarafından savunuluyordu. Fakat zamanla Amerika değişti ve insanlar ve yargıtay geçmişe bakarak “Biz nasıl düşünüyorduk?” sorusunu sordu. Aynı şekilde Nelson Mandela Güney Afrika hükümeti tarafından terörist olarak görülüyordu ve ömür boyu hapse mahkum edilmişti. Fakat zaman geçtikçe dünya değişti ve nasıl zalim bir siyaset izlediklerini anladılar. Mandela’nın aslında bir terörist olmadığı anlaşıldı ve serbest bırakıldı. Hatta Mandela cumhurbaşkanı bile oldu. Dolayısıyla bu tür şeyler hep sübjektiftir. Aynı şekilde “terörizm” düşüncesi ve kimin “terörist” olduğu sübjektiftir. Hepsi zamana, mekana ve kimin süper güç olduğuna bağlıdır.

Size göre ben bir teröristim ve dolayısıyla bu turuncu tulum içerisinde karşınızda durmam çok makul. Ama bir gün Amerika değişecek ve insanlar bu günleri hatırlayacak. İnsanlar ABD ordusunun nasıl yüzbinlerce Müslüman’ı öldürdüğünü ve sakat bıraktığını hatırlayacak. İnsanlar, ABD hükümetinin beni “terörist” suçlamasıyla tutuklamak için nasıl milyonlarca dolar harcadığını hatırlayacak. Şu kesindir ki Iraklı Abir el Cenabi’yi tekrar hayata döndürme imkanımız olsaydı ve onu tanık makamına çıkarıp kimin “terörist” olduğunu sorsaydık kesinlikle bana işaret etmeyecekti.